

HURMIOITUNEET KASVOT

ELINA VAARA
KATRI VALA
YRJÖ JYLHÄ
OLAVI LAURI
ILMARI PIMIÄ
LAURI VILJANEN

HURMIOITUNEET KASVOT

RUNOJA

ELINA VAARA
KATRI VALA
YRJÖ JYLHÄ
OLAVI LAURI
ILMARI PIMIÄ
LAURI VIIJANEN

1925

WERNER SÖDERSTRÖM
OSAKEYHTIÖ - PORVOO

**WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖN
KIRJAPAINOSSA PORVOOSSA 1925**

Näköispainos ntamo 2012

ISBN 978-952-215-235-0

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

www.ntamo.net

ELINA VAARA

PALMURANNAT

Itämaisia unia

NEKTRON SADUSTA.

N e k t r o n l a u l u.

Ma kylven aamun noustessa Niilin rannalla,
kun taivas sinihehkuvana palaa.
Soi pääni yllä palmujen raikas humina,
ja vesiheinä polviani halaa.

Mun ruumiini on nuori ja ruusuntuoksuva,
sen syleilyynsä sulkee vilpas Niili.
Ma lootuskukan lailla keinun virran laineilla,
mut poskeni on polttavat kuin hiili.

Ma lootuskukan lailla keinun virran laineilla,
ja tyttö valkein kaupungissa lienen,
mut poskeni on punaiset, ah, pelon hurmasta:
on kotka vienyt sandaalini pienen!

P y h ä l i n t u.

Ja kedolla juur' oikeutta jakaa ruhtinas,
kun huutoon puhkee tuhatpäinen kansa:
sen yllä kaartaa korppikotka, ilman valtias,
ja kohu kuuluu siiveniskuistansa!

Kuin tervehtien pudottaa hän pienen sandaalin
nyt maahan mahtavimman jalkain juureen,
ja taivaan sineen kohoo jälleen komein
 kaarroksin!
Jää kansa kaikki ihmetykseen suureen.

Mut papit viisaat selittää: »Oi poika Auringon,
tää ennusmerkki onnea on tuova!
Näin pyhä lintu valinnut lie sulle puolison.
Oot hänen kanssaan kulta-ajan luova.»

»A p e R e k!«

Tää mistä torven toivotus ja rumpuin pauhu tuo
ja huudot, jotka valtiatiellä kajaa?
Käy Farao nyt viininmyöjän, muukalaisen luo.
Hän majan eteen vaunuissansa ajaa.

On kautta pyramiidein maan hän neittä etsinyt,
ken sandaalin vois tuta omaksensa.
Oi Netkro, synnyinhetkellä on tähti hymyillyt:
sun ruhtinas nyt nostaa rinnallensa!

Oi Netkro, laske viiniruukku kädestäsi pois,
mi liian kaunis halpaan onmpi työhön.
Hän vaunuissaan sua odottaa, ei viipyvän
sun sois.
Vain kiinnä kukka tummain hiustes yöhön!

SULEIKA.

I.

Minä talomme katolta kerran
sun ohitse kulkevan näin,
ja niinkuin erämaan palmupuu
sa olit silmissään.
Tosin kertoivat köyhyydestä
sun ryysyiset vaattehes,
mut kuitenkin korkein haaveeni
ois olla arvoises.

Sillä mustien silmäisi liekki
oli ylpeä, ylhäinen.
Ah, tuhkaksi palaa tahtoisin
ma tulessa liekin sen!
En muuta autuutta tunne,
kuin että sinut nään:
jos ohi talon taas et käy,
ma kuolen ikävään!

II.

Joka ilta sun askeleesi
mun luokseni johtavat
ja raoista ristikkoportin sataa
kuumat suudelmat.
Mikä onni: on kolkassa muurin
tuo tuuhea öljypuu.
Sen ryhmyiset oksat suojellen
yli päittemme kaareutuu.

Kas, tähtivalo kirkas
läpi lehvien lankeaa!
Sen taakse tummat kasvonsa
yötaivas hunnuttaa.
Sano, tyttöä lempiä voitko,
jok' on huntunsa poistanut?
Joka yö minä nyyhkytän vuoteellain,
kun oot mua suudellut.

II.

Minä riemusta väristen varron
sitä päivää, mi valjetessaan
sinut vieraaksi isäni huoneeseen
tuo tytärtä anelemaan!
Sinä viet minut matalaan majaan.
On puutarha ympäri sen.

nākōispainos ntamo 2012

9 789522 152350 >

www.ntamo.net